
Odhalenie tajomstva
Božskej kozmickej hry
alebo tajomstva
absolútno-relativity

Jan X

Odhalenie tajomstva
Božskej kozmickej hry
alebo tajomstva
absolútno-relativity Jan X

Obsah

Prológ.....	7
1. Tak aký je v skutočnosti obraz samotného Boha?.....	9
2. Veda? Náboženstvo? Kde (a aká) je vlastne pravda?.....	13
3. Aký je rozdiel medzi vzájomným vnímaním sa Boha a človeka?	21
4. Je Božím dielom skutočne všetko? Celý svet? Takže aj Satan (a ostatné veci, čo sa nám nehodia „do krámu“)?.....	27
5. Pravda a skutočnosť sú v protiklade voči nášmu klamu a zdanlivosti.	31
6. Jediné pravda a jej poznanie nás dokážu vyslobodiť z otroctva našej nepravdy.....	37
7. Nadobudnúť identitu jedného univerzálneho subjektu. Fajn. Ale ako?	45
8. Viera alebo nevieru v Neho na Božej existencii nič nezmenia.	55
9. Dobro verus zlo. Boj, ktorý sa nikdy neskončí?	63
10. Absolútna bytosť = ihla ukrytá v kope sena všetkých našich náboženských učení?	67
11. Scientológia? Joga? Pozitivismus? Nihil novi sub sole!.....	83
12. A teraz si povedzme niečo o vede.....	91
13. Hmota (telo) verus vedomie (duch)... a Tomáš na záver!	111
Epilóg.....	125

Prológ

Aký je v skutočnosti obraz samotného Boha, ktorý nás stvoril na svoju podobu? O ktorom alegoricky, pomocou všetkých tých svojich inotajov, paralel, podobenstiev, obrazných a prenesených vyjadrení hovoril nielen židovský Mojžiš, ale zároveň aj všetci ostatní proroci v priebehu celého nášho historického vývoja. Ale každý z nich nám to zvestoval svojím vlastným, špecifickým spôsobom príznačným a charakteristickým pre svoju vieru, kultúru, pre svoj jazyk a dobu, v ktorej žil. Každý z nich to vyjadril rôznou vonkajšou formou, ktorá v sebe ukrývala, zahalovala a utajovala jeden a ten istý vnútorný obsah a význam, o ktorého odkrytie, odhalenie a odtajnenie ide. Prečo? Lebo jedine cez neho dokážeme našim náboženským textom skutočne aj porozumieť. S jeho pomocou sa dokážeme celkom prirodzene a nenútene s ostatnými vzájomne zladiť do harmonicky vyváženého celku, v ktorom ten náš vzájomný boj „každého s každým a o všetko“ už budeme len predstierať, ale v skutočnosti sa už budeme len hrať. Prečo? Lebo v skutočnosti medzi nami ide naozaj len o hru, o hru samotného Boha v nás všetkých. V ktorej sa ten náš Boh v nás všetkých ukryl, zahalil a utajil a teraz sa v nás hľadá. Jeho skutočnou a najvyššou výhrou v tejto jeho hre je to, že sa mu v nej podarí sa nájsť. Zdanlivo sa to podarí nám cez neho, ale v skutočnosti sa to podarí jemu cez nás.

1. Tak aký je v skutočnosti obraz samotného Boha?

Práve táto pravda a skutočnosť sú ukryté, zahalené a utajené (ďalej len ukryté) vo všetkých našich náboženských učeniach a práve o ich odkrytie, odhalenie a odtajnenie (ďalej len odkrytie) v nich všetkých ide.

Takže aký je v skutočnosti ten obraz samotného Boha, ktorý si nás stvoril na svoju vlastnú podobu? No predsa taký, že tá jeho jedna podoba zahŕňa, obsahuje a odráža v sebe zároveň všetky tie naše a všetky tie naše zahŕňajú, obsahujú a odrážajú v sebe zároveň tú jeho jednu. Prečo? Lebo tá jeho jedna podoba je pre nás všetkých tou našou univerzálnou alebo všeobecnou a všetky tie naše sú pre neho, práve symetricky naopak a obrátene, tými jeho individuálnymi alebo jednotlivými. Ale vzájomne symetricky opačné a obrátené sú nielen tie naše vzájomné podoby, ale zároveň aj naše vzájomné vzťahy, pomery, podiely, pohľady, stanoviská, hľadiská, aspekty, pozície, perspektívy, postavenia, roly, úlohy, funkcie atď. Čiže úplne všetko, teda zároveň aj to naše úplné nič. Ktoré sa nám zdá byť z nášho pohľadu úplne ničím, ale v skutočnosti z jeho pohľadu je, naopak, úplne všetkým. Prečo? Lebo všetko v sebe odráža, zrkadlí, premieta, prejavuje, obsahuje a zahŕňa. Čiže zároveň aj nás všetkých a celý náš vesmír so všetkými časticami a antičasticami jeho hmoty. V skutočnosti je samotnou bázou, substanciou, platformou, podstatou, základňou, samotným základom a východiskom všetkého. Na základe ktorého všetko vzniká, vyvíja sa, zaniká a mení sa na nové. Práve tak by sme to mali vnímať a chápať a zároveň to tak aj učiť a vysvetľovať.

Ale nám sa to – prirodzene, z nášho uhla pohľadu – zdá byť práve symetricky naopak a obrátene, než to v skutočnosti je. Lenže naše zdanie je jedna vec a skutočnosť je, naopak, vec druhá. Tak si to, prosím, vzájomne nemýľme a nepleťme, lebo potom tu máme z toho obrovský galimatiáš, neporiadok, chaos a zmätok.

Ak by som mal pripodobniť vzájomnú reláciu, čiže vzťah a pomer Boha a človeka, tak by som ich pripodobnil k relácii jedného univerzálného absolútneho celku k jeho individuálnym relatívnym časticiam, čiže jedného všeobecného a všestranného, bezpodmienečného, nepodmieneného a nezávislého, neobmedzeného a neohraničeného celku k jeho jednotlivým a jednostranným, podmieneným podmieneným a závislým, obmedzeným a ohraničeným časticiam.

Práve táto pravda a skutočnosť sú ukryté vo všetkých našich náboženských učeniach a práve o ich odkrytie v nich všetkých ide. Prečo? Lebo jedine ony nám dokážu poskytnúť ten najvyšší pohľad na všetko, teda zároveň aj na seba. Pohľad,

na základe ktorého dokážeme porozumieť všetkému, teda zároveň aj sebe. Na základe ktorého sa dokážeme celkom prirodzene a nenútené s ostatnými vzájomne zladit' do harmonicky vyváženého celku, v ktorom ten náš vzájomný boj „každého s každým a o všetko“ už budeme len predstierať, ale v skutočnosti sa už budeme len hrať. Lebo v skutočnosti medzi nami ide naozaj len o hru, o hru samotného Boha v nás všetkých.

Prvý a posledný život nášmu Pánovi patrí, alebo U Pána nášho je náš konečný cieľ, to nám v Koráne zvestoval prorok Mohamed. Chcel tým vyjadriť, že náš Pán je na jednej strane naším začiatkom, úvodom alebo štartom, ale zároveň, na druhej strane, aj naším koncom, záverom alebo cieľom. Všetci sme z neho vzišli a všetci sa do neho aj navrátíme. Ale pozor! Lebo všetci sme z neho vzišli nielen počnúc našimi biblickými Adamom a Evou alebo naším narodením, ale všetci z neho vychádzame zároveň aj počas prebúdzania sa z nášho hlbokého bezsenného spánku alebo z našej hlbokkej kómy. Ale zároveň všetci sa do neho navraciame nielen po našej fyzickej smrti, ale tiež aj počas upadania do nášho hlbokého bezsenného spánku alebo do našej hlbokkej kómy. Keď sme v ňom nevedome alebo neuvedomene. Vedome alebo uvedomene sme v ňom jedine počas nášho duchovného prebudenia. Vtedy sme v ňom ako *Ja a Otec jedno sme*, čo nám zvestoval Ježiš. Ale nemyslel to tak, že je so svojím Bohom Otcom zajedno exkluzívne len on sám, nepočítajúc do toho ostatných, ale myslel to tak, že je s ním zajedno inkluzívne spolu s ostatnými, čiže vrátane ostatných. Prečo? Lebo existuje len jediná duchovná podstata všetkého, ktorou je samotný Boh a ktorou sme zároveň všetci. Čo je úplne odlišný pohľad, než aký sa nám tu po stáročia snaží vsugerovať, čiže vnútiť a nahovoriť kresťanská cirkev, ktorá tomu Ježišovmu výroku správne neporozumela a celé jeho učenie si podriadila a prispôsobila sebe. Mali by sme si uvedomiť, že všetci sme z nášho Boha vzišli a všetci sa do neho aj navrátíme. Nielen Ježiš alebo Mohamed. Všetci z neho vždy relatívne a iluzórne vychádzame a všetci sa do neho vždy relatívne a iluzórne aj navraciame. Ale absolútne a reálne sme v ňom stále zároveň doma, len si to neuvedomujeme, v čom tkvie a spočíva náš odveký problém. Ak by sme si to zároveň uvedomovali, tak by sme sa voči ostatným už nikdy tak sebecky, bezcitne a bezohľadne nesprávali, ako sa voči nim konvenčne, čiže obyčajne, bežne a obvykle správame. Pretože by sme si už uvedomovali našu spolupatričnosť a spolunáležitost' s nimi. Počuješ to a vidíš to, ty človek?

Málokto z nás si uvedomuje, že pohľad (aspekt, pozícia, hľadisko, stanovisko atď.) každého človeka je v skutočnosti len deduktívnym pohľadom samotného Boha, čiže pohľad samotného Boha je v skutočnosti len induktívnym pohľadom každého človeka.

Všetky tie naše pohľady sú v skutočnosti len odvodené a akoby preč odvodené pohľady od pohľadu samotného Boha a jeden ten jeho pohľad je v skutočnosti len privodený a akoby späť privodený pohľad od všetkých tých našich. Znie to určite ako nejaká moja fikcia, ilúzia alebo fantázia, ale v skutočnosti sú to pravda a skutočnosť, ktoré som poznal na základe mojich vlastných skúseností. Toto si „iba nemyslím“, ale toto „až viem“, lebo som to poznal a zažil až priamo absolútne a reálne na základe svojho vlastného bytia a vedomia a nielen nepriamo relatívne a iluzórne na základe mojich myšlienok a predstáv. V čom je obrovský a zásadný rozdiel. Je obrovský a zásadný rozdiel v tom, či si niečo len myslíme, alebo to vieme. To prvé je pre nás len ilúzia, to druhé, naopak, realita.

Ale my o tej našej absolútnej pravde a skutočnosti radšej len snívame a fantazírujeme, než aby sme ju sami poznali. Obrazne a prenesene povedané, namiesto toho, aby sme sa niekedy radšej sami vybrali, napr. do:

- toho Ježišovho *Ja a Otec jedno sme* (kresť.),
- toho Guru Nanakovho *Só ham* (*On som ja*, sikh.),
- toho hinduistického stavu *Aham brahmásmi* (*Ja som brahma*, sanskr.),
- toho hinduistického stavu *Tat tvam asi* (*Tô si ty*, t. j. absolútne a ty ste jedno a to isté, sanskr.),
- tých Budhových stavov *nirvány* (*vyhasnutia*, bud.); *śúnjaty* (*prázdnoty*, bud.); *bóddhi* (bud.) alebo *satori* (zen.), čiže *osvietenia* alebo *prebudenia*,
- toho Lao-c'eho alebo Čuang-c'eho stavu *tao* (*všezahrňujúci prvotný princíp*, tao.),
- toho Konfúciovho stavu *tao* (*cesta, učenie, poznanie*, tao.),
- toho kresťanského stavu *Narodenie v Duchu Svätom*, čiže uvedomenie sa vo svojej vlastnej duchovnej podstate a svojou vlastnou duchovnou podstatou atď., radšej o nich len snívame a fantazírujeme, než by sme ich sami poznali. Prečo? Lebo sa bojíme, že by sme sa z toho už nedokázali vrátiť. „Bojíme sa toho ako čert kríža“ a práve preto pred tým stále unikáme.

Nespíte, ale modlite sa a bedlíte, práve týmito slovami nás k tomu nabádal historický Ježiš a určite vedel prečo. Chcel tým vyjadriť, aby sme sa v noci nevenovali len spánku, ale niekedy aj bedlili (bdeli), aby sme tú jeho odhalenú pravdu a skutočnosť aj my sami zažili a poznali. Aby sme ich poznali nielen cez neho „z druhej ruky“, ale zároveň aj cez seba „z prvej ruky“. Aby sme ich poznali nielen nepriamo, relatívne a iluzórne na základe našich myšlienok a predstáv, ale až priamo, absolútne a reálne na základe nášho bytia a vedomia. V čom je obrovský a zásadný rozdiel.

Či snád' neviete, že vaše telo je chrámom Ducha Svätého, ktorý vo vás prebýva a ktorého máte od Boha? zvestoval nám vo svojom 1. liste Korintským kresťanský sv. Pavol.

Mali by sme si uvedomiť: Všetci sme vo svojej podstate len duchom alebo vedomím samotného Boha, ktorý prebýva v nás všetkých a v ktorom prebývame zároveň aj my všetci. Ale rozdiel medzi našimi prebývaniami v sebe je ten, že on v nás prebýva ako náš univerzálny absolútny subjekt a my v ňom, práve symetricky naopak a obrátene, ako jeho individuálne relatívne objekty. Ale nám sa to – prirodzene, z nášho uhla pohľadu – zdá byť práve symetricky naopak a obrátene. Lebo nám sa to zdá tak, akoby on v nás prebýval ako náš univerzálny absolútny objekt a my v ňom, práve symetricky naopak a obrátene, ako jeho individuálne relatívne subjekty. Ale naše zdanie je jedna vec a skutočnosť je, naopak, vec druhá. Tak si to, prosím, vzájomne nemýľme a nepleťme, lebo potom tu máme z toho obrovský galimatias, neporiadok, chaos a zmätok.

2. Veda? Náboženstvo? Kde (a aká) je vlastne pravda?

Vzhľadom na nás (na seba) ako na náš subjekt by sme nemali toho nášho Boha chápať ako nejaký od nás oddelený objekt v našej opozícii, ale, práve symetricky naopak a obrátene, mali by sme ho chápať ako nejaký s nami spojený subjekt v našej pozícii, v ktorom môžeme kedykoľvek precitnúť, uvedomiť si ho a stotožniť sa s ním. Ale iba pod podmienkou a za predpokladu, že sa mu niekedy pokorne a kajúcne, čestne a úprimne, celkom a úplne vzdáme a zároveň sa aj odovzdáme do jeho vlastnej sily a vôle.

Ibaže naša veda nás neustále núti do nášho „relatívneho a objektívneho“ pohľadu na všetko, teda zároveň aj na seba, čím nám nepriamo bráni v našom „absolútnom a subjektívnom“ pohľade, ktorý je jeho symetricky opačnou a obrátenou stranou, s ktorou spoluvytvára jeden nerozdielny a nerozlučný celok.

Podobne je to aj s našimi náboženstvami, ktoré nás, pre zmenu, neustále nútia do nášho „relatívneho a subjektívneho“ pohľadu na všetko, teda zároveň aj na seba, čím nám nepriamo bránia v našom „absolútnom a objektívnom“ pohľade, ktorý je obdobne jeho symetricky opačnou a obrátenou stranou, s ktorou spoluvytvára jeden nerozdielny a nerozlučný celok.

Ale pravda ako celok je pravdou všetkých jej strán a stránok a nielen jednej z nich, takže by sme ich mali poznať všetky. Je pravdou jedného absolútne jednotného celku, ale zároveň aj pravdou všetkých jeho relatívne protikladných častí, ktorým sa ten ich celok zdá byť ich „treťou“ relatívne protikladnou časťou, ale v skutočnosti je ich *jedným* absolútne jednotným celkom, od ktorého sú všetky jeho relatívne protikladné časti len odvodené a akoby preč odvedené (ako napr. voda z oceánu, z ktorého sa pôsobením tepla vyparí, potom sa vo vzduchu schladí a opäť skvapalní, padne na zem a následne sa do oceánu vráti späť) a do ktorého majú byť niekedy aj privedené a akoby späť privedené (ako napr. voda do oceánu). Prečo? Aby sa o ňom dokázali presvedčiť. Toho nášho Boha by som pripodobnil k jednému oceánu absolútneho bytia a vedomia, z ktorého všetci ako jeho relatívne bytia a vedomia vždy vychádzame a do ktorého sa vždy aj navraciame, ale absolútne a reálne sme v ňom zároveň stále doma, len si to neuvedomujeme, v čom tkvie a spočíva náš problém.

Pre správne pochopenie pojmov absolútne a relatívne by sme si mali pripomenúť, že oba tvoria spoločne jednu komplementárnu, čiže vzájomne sa dopĺňajúcu

dvojicu relatívne protikladných antoným alebo opozít, čiže slov s opačným významom. Pojem absolútne znamená:

1. bezpodmienečný, nepodmienený, nezávislý,
2. neobmedzený, neohraničený,
3. úplný, dokonalý, stopercentný,

pojem relatívny znamená jeho opak alebo protiklad:

1. podmienečný, podmienený, závislý,
2. obmedzený, ohraničený,
3. neúplný, nedokonalý, nestopercentný.

Práve tak by sme ich mali vnímať a chápať a zároveň k nim tak aj pristupovať. Ak existuje alebo je niečo relatívne, tak zákonite musí existovať alebo byť niečo aj absolútne a naopak. Ale platí to nielen naopak, ale zároveň aj symetricky naopak a obrátene. To jedno bez toho svojho druhého, opačného alebo protikladného, neexistuje. Ak existuje, tak len v mylných a falošných predstavách našej mysle.

Mali by sme si uvedomiť, že pohľad každého človeka je v skutočnosti len relatívnym a iluzórnym pohľadom samotného Boha (absolútne) ako nášho absolútneho bytia a vedomia (ďalej len samotného Boha) a pohľad samotného Boha je v skutočnosti len absolútnym a reálnym pohľadom každého človeka ako jeho relatívneho bytia a vedomia. Ak sa toho absolútneho a reálneho pohľadu nášho Boha chceme niekedy zhostiť, tak sa všetkých tých našich relatívnych a iluzórnych pohľadov človeka musíme niekedy úplne vzdať a zároveň sa musíme úplne odovzdať v prospech absolútneho a reálneho pohľadu nášho Boha, lebo dovedy ho určite neodhalíme a nepoznáme. Ak to takto nechápeme a tomu tak nerozumíme, tak rozmýšľame chaoticky, zmätene, hlúpo a nezmyselne. Našej vede sa už podarilo vedecky dokázať binárny, podvojný, dvojzložkový, dichotomický alebo dvojčlený charakter hmoty, no binárny charakter všetkého sa jej zatiaľ ešte nepodarilo vedecky dokázať. Ale dokedy ešte?

Náš Boh a stvoriteľ nás ako ľudí nestvoril len niekedy v našej pradávej minulosti, ako si to mnohí z nás mylne myslíme, ale tvorí nás zároveň aj v súčasnosti a bude nás tvoriť zároveň aj v budúcnosti. Prečo? Lebo je s nami neustále a nepretržite vzájomne spätý v jednom trvalom a stálom zväzku, v jednej trvalej a stálej korelácii a koherencii, čiže súvzťažnosti, súvislosti a spojitosti. Na jednej strane existuje On sám v nás všetkých ako naša „*univerzálna absolútna platforma*“, čiže všeobecná a všestranná, bezpodmienečná, nepodmienená a nezávislá, neobmedzená a neohraničená, úplná a dokonalá vnútorná báza, podstata, substancja, základňa, vnútorný základ alebo vnútorné východisko, ale zároveň, na druhej strane, existujeme

my všetci v Ňom samotnom ako jeho „*individuálne relatívne formy*“, čiže jednotlivé a jednostranné, podmienené, podmienené a závislé, obmedzené a ohraničené, neúplné a nedokonalé vonkajšie podoby, tvary alebo vzhľady. Takže naša vzájomná oddelenosť od seba – na jednej strane od neho, ale zároveň na druhej strane aj od ostatných – je naozaj len relatívna a iluzórna, ale naša vzájomná spojitosť so sebou – na jednej strane s ním, ale zároveň na druhej strane aj s ostatnými – je naozaj až absolútna a reálna. Lenže nám sa to, prirodzene z nášho uhla pohľadu, zdá byť práve symetricky naopak a obrátene, než ako to v skutočnosti je. Ale naše zdanie je jedna vec a skutočnosť je, naopak, vec druhá. Tak si to, prosím, vzájomne nemýľme a nepleťme.

Tí z nás, ktorí tvrdia, že v existenciu Boha uveria len vtedy, ak ho poznajú svojimi vlastnými očami, si vôbec neuvedomujú, akí naivní, hlúpi a nevedomí v skutočnosti sú. Prečo? Lebo jeho nie je možné vidieť pomocou nášho pohľadu a našej perspektívy, ale, práve symetricky naopak a obrátene, nás je možné vidieť pomocou toho jeho. Prečo? Lebo ten náš pohľad je v skutočnosti len odvodený a akoby preč odvodený pohľad od pohľadu samotného Boha a ten jeho, práve symetricky naopak a obrátene, je len privedený a akoby späť privedený pohľad od všetkých tých našich do toho jeho. Čiže ten jeho pohľad je pre nás všetkých tým naším indukčným a všetky tie naše sú pre neho, práve symetricky naopak a obrátene, tými jeho deduktívnymi. V tom je rozdiel medzi nimi. Počuješ to a vidíš to, ty človek?

Musím tu opäť podotknúť a pripomenúť, že naša myseľ sa tohto procesu nášho sebazpoznania zúčastňuje nie v pozícii aktívneho činiteľa alebo konateľa, ktorý to sám riadi a usmerňuje, ale, práve symetricky naopak a obrátene, v pozícii pasívneho svedka, ktorý to len nečinne sleduje, strpí a znáša. Prečo? Lebo vtedy je tým aktívnym činiteľom niekto, koho nábožensky nazývam Bohom a vedecky absolútnom alebo absolútnym bytím a vedomím (ďalej len Boh). Ktorý si nás vtedy ako náš subjekt, osobnosť alebo ja odrazí a premietne späť do seba, do svojho pohľadu a do svojej perspektívy, z ktorej sa nám s ním nechá zažiť a poznať (ďalej len poznať). Či už priamo, bezpodmienečne a bezprostredne prostredníctvom neho, alebo zároveň aj nepriamo, podmienené a sprostredkované prostredníctvom nás. Ale nám sa to bude zdať práve symetricky naopak a obrátene. Lebo nám sa to bude zdať tak, že sa nám nechá poznať priamo, bezpodmienečne a bezprostredne cez nás, čiže nepriamo, podmienené a sprostredkované cez neho. Ale naše zdanie je jedna vec a skutočnosť je, naopak, vec druhá. Tak si to, prosím, vzájomne nemýľme a nepleťme, lebo potom tu máme z toho obrovský galimatiáš, neporiadok, chaos a zmätok.

Na jednej strane *poznávame seba prostredníctvom neho*, ale zároveň, na druhej strane, *poznávame jeho prostredníctvom seba*. Čím budeme takí ohúrení, ohromení a šokovaní, že sa z toho dočasne pomätieme a zbláznime. Prečo? Lebo si nebudeme istí, či sa to zdalo alebo snívalo nám, že sme samotným Bohom, alebo sa to zdalo alebo snívalo samotnému Bohu, že je nami. Ale pozor! Nielen nami, ale zároveň aj ostatnými. Ak by sa nám zdalo, že je len nami, tak sme sa určite pomiatli a zbláznili. Prečo? Lebo existuje len jediná duchovná podstata všetkého, ktorou je samotný Boh a ktorou sme zároveň všetci. Všetci sme v skutočnosti len „realizáciou ilúzie samotného Boha“ a samotný Boh sám, práve symetricky naopak a obrátene, len „realizáciou dezilúzie nás všetkých“. Všetci sme jeho vlastnými „začarovaniami a zakliatiami“ a On sám, práve symetricky naopak a obrátene, naším vlastným „rozčarovaním a odkliatím“. Práve tak by sme to mali vnímať a chápať a zároveň to tak aj učiť a vysvetľovať. Prečo? Aby sme sa kvôli našim klamným a falošným predstavám o Ňom prestali v jeho mene vzájomne hádať, osočovať, utláčať, okrádať, rabovať, drancovať a vyvražďovať ako nejaké šíalené a pomätené tvory. V skutočnosti to nerobíme kvôli Nemu, ako to navonok hráme a predstierame, ale kvôli sebe, kvôli našej hlúposti, nevedomosti, nášmu nepoznaniu a našej zaslepenosti, s ktorými zákonite súvisia naše sebeckto, lakomosť, chamtivosť, hrabivosť a nenásytnosť.

Z pohľadu nášho zvrchovaného Boha – ako nášho absolútneho bytia a vedomia – je aj naša veda len rojkom, fantantom a iluzionistom, ktorý si ale, naopak, o sebe myslí, že je realistom. Z jej uhla pohľadu je to úplne prirodzené a normálne. Mám na mysli z toho jej individuálneho relatívneho, čiže jednotlivého a jednostranného, podmieneného, podmieneného a závislého, obmedzeného a ohraničeného, neúplného a nedokonalého pohľadu. Na rozdiel od univerzálneho absolútneho pohľadu samotného Boha, ktorý je jeho symetricky opačnou a obrátenou stranou, stránkou, časťou a súčasťou, s ktorou spoluvytvára jeden nerozdielny a nerozlúčny celok. Takže aj tá „virtuálna realita našej vedy“, ktorú si ona vymyslela a vytvorila, je v skutočnosti len „virtuálnou realitou virtuálnej reality samotného Boha“, čiže umocnením jeho vlastnej virtuálnej reality, ktorú si v skutočnosti samotný Boh vymyslel a vytvoril cez našu vedu. Ale o tom sa tej našej vede ani len nesníva. Počuješ to a vidíš to, ty vedecký skeptik, ale zároveň aj ty náboženský dogmatik?

Počuješ to a vidíš to, *Ty rúchom zahalený* alebo *Ty prikrytý*, ako nás v Koráne nazval prorok Mohamed? Práve týmito osloveniami nazval dve zo svojich úvodných súr prvého mekkánskeho obdobia. Nimi nám chcel vyjadriť to, že tým rúchom prikrytý a zahalený je každý z nás až dovedy, kým nás toho niekto niekedy ne-